

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

lauantai 4.7.2026
lähetykseurat klo 15.30
Jukka Helle

Asun Hongkongissa. Jotkut kutsuvat tuota maailmankolkkaa Kaukoidäksi. Hetkinen! Kaukoita? Kaukana mistä? Eihän Hongkong ole Hongkongissa asuville kaukana. Kuka on keksinyt ruveta määrittelemään, että tuo osa Aasiaa on jokin kaukainen alue? Eivät kai ainakaan kuopiolaiset, joiden mielestä muailman napa sijaitsee Kuopion torilla. (Siellä penkeissä olevat kuopiolaiset, heilauttakaahan kättä.)

Mutta niinhän se taitaa olla, että meillä ihmisillä on tapana katsoa maailmaa omasta maailman navastamme käsin. Se mikä on lähellä, on tärkeintä ja arvokkainta. Se mikä on kaukana, on vähemmän arvokasta ja vähemmän tärkeää. Tämähän on toisaalta ihan luonnollista. Mutta jos tällainen omasta maailman navasta käsin katselu johtaa ajatteluun, jonka mukaan lähimpänä omaa itseä oleva on parempaa ja arvokkaampaa kuin jossakin muualla oleva, niin silloin ollaan huonoilla jäljillä.

Silloin tällöin sanon Hongkongin luterilaisen teologisen seminaarin oppilaileni, että kristinuskon maantieteellisessä kartastossa minä olen vähemmistössä, he kuuluvat enemmistöön. Toki Aasiassa lähes kaikkialla kristityt ovat vähemmistönä omassa maassaan, mutta koko maailmassa meitä valkonaamaisia länsimaisia kristittyjä on enää reilusti alle 40 % maailman kristityistä. Vuonna 1900 tämä prosenttiosuus oli n. 80. Ja sama suuntaus jatkuu: meidän länsimaisten kristittyjen prosenttiosuus maailman kristityistä pienenee. Me länsimaalaiset kristityt olemme siis vähemmistöä. Ja siksi onkin syytä kysyä, mitä me vähemmistössä olemme voisimme oppia niiltä ihmisiltä, jotka edustavat maailman kristittyjen enemmistöä?

Lähetysteologiassa on jo pitkään puhuttu marginaalien missiosta. Elämän monenlaisissa marginaaleissa, syrjässä, kaukana monenlaisista maailman navoista olevat ihmiset eivät olekaan vain vastaanottajia, vaan heillä on monenlaista annettavaa. Ajattelepa vaikka länsimaiden ulkopuolisten kulttuurien kauneutta ja rikkauksia. Kirkollisessa elämässä ja teologiassa heidän kontekstissaan, tavassa elää ja tulkita uskoa on paljon sellaista, jolle olisi syytä kallistaa korvansa. Heiltä voisi oppia ainakin sen, ettei usko ja kirkon asema nojaa instituutioiden valtaan, kulttuuriseen enemmistöasemaan tai taloudelliseen turvallisuuteen. Tällaisen turvatun aseman horjumisen kai huolestuttaa monia täällä Suomessa. Enemmistöasema ja sen mukanaan tuomat monenlaiset edut pienenevät.

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**EN LAKKAA
TOIVOMASTA**

 HERÄTTÄJÄJUHLAT
3.-5.7.2026 YLIVIESKA

Haetaanpa siis näkökulmaa muualta. Kirkkoisä Augustinus katseli ristiinnaulittua Kristusta ja pysähtyi siihen Johanneksen evankeliumin kirjaamaan kohtaan, jossa sotilas puhkaisi Jeesuksen kyljen, josta vuoti verta ja vettä. Augustinuksen mukaan Kristuksen avattu kylki tarkoittaa uuden elämän avattua porttia. Veri ja vesi merkitsevät kirkon sakramentteja, kastetta ja ehtoollista. Ne synnyttävät kirkon elämän ja ylläpitävät sitä. Toisin sanoen: kirkko syntyi Kristuksen haavasta, kärsivän, itsensä antavan ja rakastavan Kristuksen sydäimestä. Ja edelleen kirkko elää ja vahvistuu vain pysymällä lähellä Kristuksen rakkauden täyttämää sydäntä.

Kirkon sydän, ”mualiman napa”, ei olekaan täällä Suomessa (ei edes Kuopiossa), ei Hongkongissa, ei luterilaisuuden syntymailla Wittenbergissä eikä Roomassa. Kirkon tärkein keskus on Kristuksessa, hänen avatussa kyljessään, hänen sydämessään, hänen arnessaan ja rakkaudessaan.

Siksi ei olekaan ihme, että kirkko yhä uudelleen oppii ymmärtämään evankeliumia ja sen muuttavaa voimaa juuri siellä, missä elämä on haavoittuvaa: köyhyyden, väkivallan, vähemmistöaseman, turvattomuuden ja epävarmuuden keskellä.

Teologian opettajana tiedän, että länsimainen teologia on usein syntynyt yliopistojen, valtakirkkojen ja kohtalaisen vakaiden yhteiskuntien sisällä. Tuolla lännen ulkopuolella, ns. Kaukoidässä ja muualla lännen ulkopuolella teologiaa tehdään usein paljon haavoittuvammissa asemassa. Usein hämmästelen myanmarilaisten opiskelijoitteni kestävyttä paneutua opintoihin, kun omassa kotimaassa riehuvat taistelut, oman perheen turvallisuus on uhattuna, kotitalo pommitettu säpäleiksi, tai oman seurakunnan jäsen ammuttu kotitalonsa eteen. Teologiaa joudutaan tekemään köyhyyden ja väkivallan keskellä tai uskonnollisesta vähemmistöasemasta käsin. Teologian sanasto hioutuu erilaiseksi; ei ehkä ole paljoakaan tilaa miettiä teologisen ajattelun teoreettisia hienouksia, vaan teologian keskeisiksi kysymyksiksi tulee: miten elän tämän kaiken keskellä kristittyinä? Miten todistan Jumalan rajattomasta rakkaudesta, ehdottomasta oikeudenmukaisuudesta ja kaikkien ihmisten yhtäläisestä arvosta?

Aasia on ohjannut minua oppimaan omien maailman napojeni ulkopuolelta, omasta näkövinkkelistäni katsoen kaukaa, marginaaleista. Ja kirkkoisä Augustinus kutsuu kirkkoa aina löytämään oman kutsumuksensa ja missionsa Kristuksen läheltä, hänen sydämistään. Siitä kirkon elämä syntyy, kasvaa ja siitä lähtee liikkeelle kirkon lähetystehtävä, missio.